

§ 38. Industriministeren kan inddrage et sønæringsbevis, hvis det på grund af indehaverens sjælelige eller legemlige tilstand skønnes uforsvarligt fortsat at lade den pågældende udøve den virksomhed, beviset giver ret til.

Stk. 2. Indehaveren af et sønæringsbevis skal lade sig underkaste sådanne lægeundersøgelser, som er nødvendige til afgørelse af det i stk. 1 nævnte spørgsmål. Udgifterne ved undersøgelserne afholdes af staten. Undlader indehaveren at lade sig underkaste en påbudt undersøgelse, kan sønæringsbeviset inddrages.

§ 39. Inddragelsen af et sønæringsbevis kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal fremsættes over for industriministeren inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Stk. 2. Industriministerens afgørelse skal indeholde oplysning om retten til at begære domstolsprøvelse og om fristen herfor.

Stk. 3. Når inddragelse af et sønæringsbevis forlanges indbragt for domstolene, anlægger industriministeren sag imod den pågældende i den borgerlige retsplejes former. Sagen hører under sø- og handelsretten i København og uden for dennes område under søretten.

Stk. 4. Anmodning om indbringelse for domstolene har opsættende virkning. Industriministeren kan dog bestemme, at en anmodning ikke har opsættende virkning. Denne afgørelse kan ved kendelse ophæves af retten inden afgørelse af spørgsmålet om inddragelsens lovlighed.

§ 40. Et sønæringsbevis, der er inddraget, skal afleveres til industriministeriet.

Stk. 2. Industriministeren kan til enhver tid tilbagegive et inddraget sønæringsbevis, når de omstændigheder, der har begrundet inddragelsen, ikke længere findes at være til stede. Afslås en ansøgning om tilbagegivelse, kan ansøgeren forlange spørgsmålet indbragt for domstolene. Såfremt sagen tidligere har været indbragt for domstolene, kan indbringelse dog kun ske, såfremt der er forløbet mindst et år efter, at inddragelsen senest er stadfæstet ved dom. § 39, stk. 2 og 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 41. De i denne lov indeholdte krav om dansk indfødsret finder ikke anvendelse på personer, der efter De europæiske Fællesskabers regler om arbejdskraftens frie bevægelighed har adgang til lønnet beskæftigelse her i landet på samme vilkår som danske statsborgere.

Stk. 2. Den til beviserne som kystskipper, sætteskipper og skibsfører samt fiskeskipper knyttede ret til at være fører af skib fortabes, når indehaveren mister dansk indfødsret, jfr. dog stk. 1. Industriministeren kan dog under særlige omstændigheder gøre undtagelse fra denne bestemmelse. Opnår den pågældende på ny dansk indfødsret, skal retten til at føre skib dermed anses for generhvervet.

§ 42. Industriministeren kan efter samråd med redernes og de søfarendes organisationer ændre de i loven indeholdte tonnagegrænser anført i registertons brutto til grænser fastsat ved anden måleenhed. Det skal dog herved tilstræbes, at sådanne nye grænser så vidt muligt svarer til de skibsstørrelser, som de i loven anførte tonnagegrænser er udtrykt for.

§ 43. Industriministeren kan bemyndige direktoratet for søfartsuddannelsen eller anden tilsvarende institution under ministeriet til at udøve de beføjelser, der i denne lov er tillagt ministeren.

Stk. 2. Industriministeren kan fastsætte regler om adgang til at påklage afgørelser, der er truffet i henhold til bemyndigelser efter stk. 1, herunder at afgørelserne ikke skal kunne indbringes for ministeren.

Kapitel 6

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 44. Loven træder i kraft den 1. juli 1985. Bestemmelserne i §§ 20 og 22 træder dog først i kraft 1 år efter lovens ikrafttræden.

Stk. 2. Sønæringslov nr. 316 af 26. juni 1975, som ændret ved lov nr. 587 af 19. december 1980, ophæves. Sønæringslov nr. 316 af 26. juni 1975 forbliver dog i kraft for Grønland.

§ 45. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft for Grønland med de afvigel-